

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XV. Orationis exauditæ signa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Zuc. c. 13.
v. 1.
2. PC. c. 4.
v. 7.
Colof. c. 4.
v. 2.
Iac. c. 4.
v. 8.
Psal. 33.
v. 6.
Optimus
modus
Deo accedendi, est
oratio.
Isa. c. 29.
vers. 13.

num evagationem prohibuit. Sed & illud apertim perii est: Quoniam oportet semper orare, & non desicere. Idem vociferantur Apostoli. Petrus clamat: *Vigilate in orationibus.* Clamat & Paulus: *Orationi instate, vigilantes in ea.* Quocirca si nos aliud non impellat, hoc abundè satis est: Christus jubet, Præceptum Domini est. Ergo appropinquate Deo, & appropinquabit vobis. Quod & David inclamans: *Accedite, inquit, ad eum, & illuminamini.* Diversi sunt modi, quibus ad Deum liceat accedere; optimus est per orationem. Hoc solum observemus probe, quò sermo hic omnis tendit, ne ritu Iudeorum Deo appropinquemus. Contrà quos Isaias gravissimè conquestus: *Appropinquat populus iste, ore suo, inquit, cor autem eorum longe est à me.* Appropinquemus non ore tantum, sed & corde. Nunc appropinquemus nos illi, & ille nobis appropinquabit in fide, vitæ, & omnes desideret.

CAPUT XV.

Orationis exaudite signa.

Basilias Macedo Imperator Orientis variè laudatus in prisca historia, hominem in aula sua perniciosissimum fovit, Theodorum Santabarenum assentatorem & susurroneum nequissimum. Persuaserat is Imperatori Basilio vitæ illius insidias strui à filio. Mox Pater, uti præceptum est in nefas suspicio, filium in vincula rapi, & in carcerem detruudi iussit. Solenniori die Senatores aliòsque urbis Principes ad epulum vocavit. In triclinio non procul ab imperatorià mensa garrulus in cavea psittacus humanas voces imitabatur. Eo ipso tempore facunda hæc avis verba quædam crebrius ab aulico famulitio audita hunc in modum efferebat: Heu domine Leo, heu domine Leo. Ingemit non nemo ad has voces, & è Senatoribus præsertim aliqui dum tacitis suspiriis fortunæ vires expendere, cibo potuque abstinebant. Observavit Imperator quosdam suorum convivarum moestiores altis cogitationibus attoneri: Et amici, ait, quid silentio tam moesto temeramus mensam? Cui è primarij unus: Augustissime Imperator, inquit, diserta hæc volucris ejus rei nos monet, quæ lacrymas etiam excire possit. Submississimè rogamus, liceat cū veniā precari quidpiam. Dicite, ait Imperator, quid petitionis est? Hic modestissimè Senator: Nos, inquit, mensam saliare ac regiam accumbimus, interim Majestatis tuæ filius procul omnibus gaudiis luget in carcere. Si quid peccatum est, credimus jam expiatum. Vel hæc avis forti Leonis indolet, quantò magis nes ejus miseratione tangi convenit. Quapropter, si licet, libertatem regio juveni rogamus. Motus pater oratione tam opportunà: Eximatur, inquit, vinculis Leo; mox aulici cætervatim convolant ad carcerem. Leo filius vinculis exemptus, tonsus, lotus, in regium juvenem vestitus, ad Cæsaream mensam productus est. Magna utrimque gratulatio, magnum gaudium. Hoc convivis & Imperatori psittacus, orator non expectatus, persuasit: hunc captivum liberavit psittacus; à psittaco fuit hæc suada eloquentia.

Nos sæpe psittaci similes, dies totos garrimus, tanquam si nobilissimum linguæ artificium sit quamplurima loqui. An verò tales oratores simus, qui dictione possumus persuadere, & Deum in preces flectere, id plurimum habet dubii. Quis enim verò id sciat, dixerit quispiam, Deum precibus ac votis annuisse? Eò igitur orationem deduximus ut certis de oratione questionibus respondeamus. Sit igitur prima quæstio, quæ signa sint orationis exaudite & rata. Ea igitur ordinè subjungemus.

§. I.

Signum primum: *Fiducia ingens in Deum.* Ad istam Signa orationis exaudite. *Signum* accedunt nos omnia divinorum voluminum oracula. Iure merito, fiducia est fundamentum vitæ cum virtute agenda. De Fiduciâ in oratione singulariter erigendâ Cassianus dilucidè: *Pro certo, inquit, non exaudiendum se supplicans quisque non dubitet, cum se dubitaverit exaudiri. Tantum quis exaudiri meretur, quantum crediderit Deum præstare posse. Promissum Domini stat irrevocabile: Propterea dico vobis, omnia, quæcumque orantes petitis, credite, quia accipietis, & fiet vobis.* Discipulus Domini Iacobus explicatissimè: *Qui enim, inquit, hæsitat, non æstimet homo ille, quò accipiat aliquid à Domino.* Subjungit Cassianus: *Retractare nos convenit illam beati Iohannis Evangelistæ sententiam, quæ ambiguitas hujus quæstionis evidenter absolvitur. Hæc est, inquit, fiducia, quam habemus ad Deum, quia quidquid petierimus secundum voluntatem ejus, audit nos. Ergo super his plenam nos & indubitabilem iussit exultationis habere fiduciam.*

Lacedæmonij vulgatissimo verbo dicere solebant; Armata manu invocanda est fortuna. Qui orat, sic Deo fidat, ut veluti cogat. Quod astruens Gregorius: *Greg. in 6. Vult, ait, Deus rogari, vult cogi, vult quædam importunitate vinci. Adeamus ergo, quod Paulus hortatur, cum fiducia ad thronum gratiæ, ut misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno.*

Signum alterum est: *Duorum aut plurium in oratione consensus.* Neque hic desunt pollicitationes Dominicæ, quæ orationem ex consensu comprecantium erigunt his verbis: *Itum dico vobis, quia si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re, quamcumque petierint, fiet illis à patre meo, qui in cælis est.* Successu carere ac vaneferere non potest hæc promissio. Terra prius cælumque in antiquum chaos revolventur, quam in nihilum recidant hæc verba: *Domini voces novimus: Cælum & terra transibunt; verba autem mea non præteribunt.* Maximarum virium oratio, cum idem petitur à pluribus, quemadmodum execratio plurium est valde penetrabile jaculum.

Signum tertium, *Fidei plenitudo.* Quoties in sacris Evangelij illud ingeminatur *Fiat tibi secundum fidem tuam?* Marcus de Christo servatoe verbum è verbo sic expressit: *Et egressus inde abiit, in patriam suam, & non poterat ibi virtutem ullam facere: nisi paucos infirmos impositis manibus curavit. & mirabatur.* Quid hoc rei, obsecro? An non Christus Dominus ubique rerum omnium præpotens est? quis thaumaturgam ipsius dexteram repressit? Et quo tandem modo id ipse mirabatur? an non eventum hunc sequiorem præsciunt imò verò maximè. Exemplo rem monstramus. Chirurgus aut Medicus ab arte præcellentissimus in urbem vicinam evocatur. Hic ille paratissimus est artis suæ specimina edere, sed cum præ nihil succedat, ipsemet miratur, & ait: Num ego fascinatus sum? Ita ferè Christus est miratus, quod nobis, inquit Augustinus, mirandum significavit. Firmiter autem decreverat, nulla ille signa facere, quod Nazianzenus asserit.

Hinc nostro loquedi more dicitur: *Non poterat.* Quod enim sanctè statuumus non facere, id rectè dicimur facere non posse. Horum autem omnium causa fuit incredulitas civium in Christi patriâ. Quod expressè dixit Marcus: *Propter incredulitatem eorum.* Credulitatis penuria non sinit Deum esse munificum. Vbi Fides deficit, illic oratio perit.

§. II.

Signum quartum: *Perseverans importunitas.* Sæpius monemur: *Petite, querite, pulsate.* Ad instantissimam orationem, inquit Augustinus, hæc omnia referuntur. *Petite: Non conceditur, quod petitis? Querite: Negatur*

psal. 118.
v. 131.
Clem. Alex.
l. 7. hrom.

optimè dixit: Os meum aperui, & atraxi spiritum. Ad rem Clemens Alexandrinus: Plus, inquit, paratus esse debet homo petere, etiamsi non impetret, quam impetrare non petendo; adeò optimum bonum est ipsa petitió. Hoc ipsum certè Dei donum est os aperire, spiritum attrahere, cor

& pulmones recreare: Sic orare tantum, est inter humanas miserias suaviter respirare. Quod tam egregie quam clarè Ambrosius exprimens: Petitió, inquit, Deo facta, magnum est fructus, & qui petit à Deo, dum petit, accipit; ipsum namque petere est accipere.

R H E T O R I C A

C Æ L E S T I S

L I B E R S E C U N D U S.

CAPUT I.

Orationis assiduitas docetur.

Chrys. 16. 2.
hom. 17. de
muliere
Celanancá
mibi pag.
1039.

VERVS Orator Chrysostomus, ut orationis assiduitatem altius infigeret animo & nusquam non orandum doceret: Non queritur locus, inquit, sed devotio mentis. Hieremias in lacu ceni demersus erat, fideliter orans Deum promeruit. Daniel in lacum leonum missus ad se Dei misericordiam inclinavit. Tres pueri in camino ardenti erant, & Deo placerunt. Lavo in cruce erat, & exauditus est, fideliter postulando. Crux ei nihil obsuit, sed confessio fidei paradysum aperuit. Iob in sterquilino erat, & per patientiam suam Deum propitiabatur. Quod si in iudiciis assisistis, ora. Et cum irascitur rex, ora. Quod si & in balneis es, ora: ubicunque fueris, ora. Vbiq; Deus presens est, semper in proximo est; non clauditur loco, invocanti dicit. Adsum. Quod si hominem rogare volueris, interrogas, quid facit? Et dicitur tibi, prandet, cenat, dormit, cum amicis agit, non vacat: aut certe minister respondere tibi non dignabitur. Ad Deum autem nihil horum opus est, sed ubicunque fueris, aut invocaveris, audit te.

Bern. l. 2. de
animá c. 6.
mibi pag.
1056.

Hæc Bernardus confirmans: Vbiq; fueris, inquit, intra temetipsum ora. Si longè fueris ab oratorio, noli querere locum, quoniam tu ipse locus es. Si fueris in lecto, aut in alio loco, ora: & ibi est templum. Igitur quocunque loco consistis, cogitationes tuas iacta in Deum, & aliquid salutare in animo tuo versa. Omnis siquidem locus ad meditando congruus est. Addit quod auro & gemmis scribendum. Omne tempus, quo de Deo non cogitas, hoc te computes perdidisse.

Luc. 6. 18.
vers. 1.

Vult Deus à cogitationibus nostris nunquam excludi, vult iis assidue interesse. Eò spectat præceptum illud: Quoniam oportet semper orare. Quà de re jam explicatiùs agendum.

§. I.

Quæ filiorum Dei nota.

DEUM assidue cogitare, vera filiorum Dei nota est. Aquilæ, quod mireris, pullos suos orare docent. Nam eos unguibus ad solem suspendunt, veluti monstrarent, quem venerari deberent. Quod si fixis immotisque oculis solares radios admittunt, in nido servant, & alunt: sin autem lumine tremulo vel oratione minus attentè palpitent, ejiciunt nido, tantquam non suos: perinde si Aquila parens dicat: Mei non degenerant, sed acie immotè solem adorant. Hinc præfici, cum istud Aquilarum examen pingerent, adscribere solebant hæc verba. Sic credo. Quasi mater pullo dicat: Video quidem rostrum & pennas, unges & colorem meo non dissimilem, sed tamen jam primum credo te Aquilæ filium esse, cum acie fixà salutas solem. Haud aliter & nos, DEI filios esse illos judi-

camus, qui oculos pænè immotos in æternum solem defigunt, qui Deum assidue cogitant. Amans in re amata oculos tantò fixius collocat, tantò plùs amat. Nil certius: quò Deum plùs amamus, hoc Deum sapius cogitamus. Vbi thesaurus est, ibi & cor est. Vis scire, quid ames? Attende tantum, quid frequenter cogites. Nota filiorum Dei est, Deum assidue cogitare.

Hoc autem beneficiorum memoria postulat. Deus non omnibus tantum horis, sed singulis horæ punctis in nobis beneficus est, nos saltem semel benefactorem hunc cogitemus quavis horâ, quæ compluria punctorum millia comprehendit. Verissimè dixit Bernardus: Sicut nullum est momentum, quo homo non utatur, vel fruatur Dei bonitate, & misericordia, sic nullum debet esse momentum, quo eum præsentem non habeat in memoria.

De Aquilâ in altricem suam longè gratissimâ hæc memorat naturæ encomiafies.

In urbe Thraciæ Sexto eximia fuit virgo, non avorum tantum & auri, sed formæ simul ac pudicitia diæves. Hæc fortè prædam sequebatur per nemora venatrix, cursu feras appetans & arcu. His studiis incensa in montis præalti vertice geminas invenit Aquilas, sed tantum implumes, & multâ siti languidas. Ex his alteram, quæ præstantiorem spondebat indolem, è nido subduxit, & in pedes se coniecit, hanc avem filiolas instar educatura. Iamque ales regia ad dominæ nutus adeò assueverat, ut captam famulæ prædam ex unguibus dimitteret, & ad virginis manum blanda revoleret. At nutrix virgo cum alie suâ veluti verba miscens, & attracta mulcens, quâdòque diu colluserat.

Sed tandem morbus suam aliti altricem cepit. Febrile cepit virgo, & affigi lecto. Omnem oris elegantiam vis morbi abstulit. Hic Aquila industria incredibili velut famula lecto assidere, & tantum non poscere quid vellet, quid imperaret. Subinde lecto exiens in ventum evolavit, seu fortè perdix, seu turdus, seu cothurnus, seu palumbus occurreret. Quidquid venatu assuecit est ad dominæ lectulum apportavit, & prædam unguibus tenens monstravit, tantquam si quæreret, num placeret quod attulisset? Ita convictus sui pretium & impensam fidelissimè reddidit. Interea febris humorem omnem virgineis venis emulserat, iamque mors vicina & avi & altrici diem supremam indixerat. Hinc avis pænè magis ægrota, non jam amplius evolare, domi latere, & modò grabato incubare, modò gremio sedere, nunc dominæ caput circumvolare, nunc labris oscula propinare, nunc alto silentio mœroris non obscura signa edere, nunc questus ferali murmure ingeminare, & mœrentibus amicis augere luctum, jam etiam cibum rejicere, & somnum spernere. Ut verò ales misera suam altricem jam mortuam vidit, vitam pariter exosa pectus rostrum foderet, & vulnere unguis imprimere: perinde si mortis moras increparet. Cum verò funus prodiret do-

Judæi olim
horam di-
viserat in
1080. mi-
nuta,
+ Bern. in
suprà lan-
dato.
Plan. l. 10,
Nat. hist.
c. 50.